

Nézd meg, itt van, csak hogy lásd! Nem titkoltam el előled semmit! Csak nem indult akkor el az a szar vizsgálat nálatok sem, és én sem írtam meg a riportsorozatot, itt van minden anyag, egyszerűen összegyűjtöttem, felvettem mindent, ami lement vagy megjelent a Pinklerről abban a négy napban, amíg a kórházban volt, és még utána is az a kevés. Nézd meg, és megérted, hogy miről beszélek.

Ennyi nagy semmit még nem láttál egyben. Figyelj! Ne sírj!

Jézusom, te teljesen kivagy, Jutka, te szerelmes vagy, mint az állat! Persze hogy aludhatsz nálam. Csak azt ne mondd, hogy a Karcsi...

Kidobott? Megmondtad neki? Mi az, hogy nem enged el? Jaj, Jutka, kérlek, gondold meg, figyelj, mesélj el mindent, jó?

Ha érdekel a véleményem: nem lehet, hogy azt a kissrácot bezsongítottad? Jó, nem úgy értem, mert ismerlek, igen, nagyon vonzó nő vagy, nem beszélve arról, hogy nyilván ki van éhezve a szeretetre az a fiú, és hidd el, nem tudom, melyikőtök a védtelegebb! Gondolj bele, tíz évvel fiatalabb nálad! Azzal nem számolsz, hogy mi lesz, hogyan lesz tovább? És ebbe az egészebe belekevered a Pinkler-ügyet?

El kellene tudni engedned őt. Nincs tanulság. Minden tanulság oltári nagy közhely lesz. Mit akarsz?

Azon gondolkozz el, kérlek, hogy mit akarsz ezzel az egésszel, mert én éppen azért hagytam abba, mert minden olyan evidens volt, valahogy olyan magától értetődő és törvényszerű, hogy számomra tökéletesen érdektelenné vált. Csak egyetlen pontot, egyetlen eseményt, valamit találtam volna, ami nem oda való, ami egy kicsit érthetetlen, de mit kezdjek egy olyan történettel, egy olyan sorssal, ami így... érted? Így hasít egyenesen, és vezet oda, és széttárod a karod. Persze hogy sírsz, megsíratod meg minden, hogy ilyen meg olyan szar a világ, hogy hű de nehéz az élet! És?

Én téged féltelek, Judit!

(A regény harmadik, befejező részét októberi számunkban közöljük.)

Sajó László

EGY ÓRÜLT 1 ✨-JA

Részletek

csak arra sem emlékszem hajnalban
megjelentek mindjárt láttam nagy baj van
láttam a moslékszememmel
láttam az isten sem ember
az is csak egy állat
vizsont a kés nála volt nála
próbálta maga mögé rejteni
a többiek elkezdtek kifele hajtani
na jól van a rend kedvéért

síkítok mint egy disznó és kocogok még egy kört
 meg kell dolgozni bizony a hagymás vérért
 szorítottak kiszabadultam és ettől
 dühösekké lettek hagyjuk ráér
 és bementek pálinkáér'
 és akkor uram fölnéztem magas egedre
 már világosodott lassacskán reggeled de
 én aki nem érem meg ezt a telet se
 ki zsírszalonnája utolsó cseppjéig reszket
 a fölkelő nap udvarában adtál még egy percet
 aztán kijössz és azt se mondom röf
 és persze
 nem te
 csupán a késed torkon döf
 mondd még meddig csinálod ezt reggelente
 lágyan hatol belém a penge
 lassan hogy a gyerekek és angyalok lássák
 de megennék én is egy utolsó forró pogácsát
 fázom s míg kiömlik meleg belem
 szívem lapockáim közt melengetem –

jaj mit találok a fogmosópoharamban
 az ínyek az álmok odarohadnak
 az nem is az én poharam
 az enyémen odavan
 az enyémen nevető napocska volt
 reggelire pirítós az volt a jó
 napocska az én jelem
 ez nem az én poharam
 nem az én életem
 kinek a sorsa más
 sorsa énsorvadás –

minden rendben
 üvölti valaki bennem –

a bezártságtól már nem reszketek
 reszketnek helyettem a ketrecek –

mindig is megvetettek
 maguk közül kivetettek
 falakkal körül vetettek
 benne tiszta ágyat vetettek
 pizsamámra sorsot vetettek –

no nézd csak az úr berúgott
 és hazaviszik a kerubok –

játszik isten az egerrel
 még nem puhult meg egészen
 rettegjen halálverítéktől
 sós lesz húsa de még ne tépd föl
 a belső részek még véresek
 isten szereti az édeset
 leginkább az ízletes
 szíveket
 az egeret kivézteti
 és szereti
 ezt érezteti
 simogatja és eteti
 ó minden egerek atyja
 hogy kölykezzen azt is hagyja
 óvja meg ne ölje macska
 és aki szófogadó az
 elkerüli az egérfogókat
 így jár ki apját anyját atyját tiszteli
 húsát halálfélelme sózza dinszteli
 az egér akkor ízletes
 ha minden ízében remeg
 elvéreztetett ennyi volt
 megvárod míg maguktól megdögölnek
 ne halld a vékony sikolyt
 mikor magadba tömöd őket –

játszik isten az egerrel
 jaj annak ki képernyőre téved
 ide oda kattint
 kezdődhet másodpercnyi nagy klip
 az élet
 kisegér gyere velem
 egérfogóból
 kihozza
 ugye nem fájt ugye jó volt
 halálra kinozza
 fölboncolja elevenen
 belelát szívbe agyba vesébe
 és nincs vége
 klipre jön klip
 míg minden egér beledöglik –

tente baba tente
 majd kimegyünk a napra naponta
 a hébe hetente
 a hóba havonta
 az égbe évente

a földbe ölbe
 vizlek ahogy hoztalak
 nézd meg jól az ott a nap
 mindjárt nem fog fájni
 úgy ni
 ezt az egy szemet még vedd be
 a pizsamádat vedd le
 tente baba eltemetve –

mögöttem az egyenletesen lélegző temető
 hol van merre a teremő
 fölnéztem és dermedten álltam
 a bolondságtól föl! föl! kiabáltam
 az égben nincs bál! nincs bál! nincs bál!
 köldökzsinórján torz tarzanisten himbál
 sötét alagsor nem fényes bálterem
 nincs csilingelő csillár
 csak angyalok leszarta rossz neon
 csillagok néhány miriád tetem
 világít
 a proszektura
 rettegett ura
 nevét ne mond
 végtelen menüsört összeállít
 és mert gourmand a gusztusa
 szüksége van mindig új husra
 én meghalok és jönnek meghalni újak
 csillagok gyúlnak és kihúynak
 mégis csak egy ismeretlen úrnak
 ebédje voltam –

ha le tudnám írni az alkonyatot!
 sehol a nap és mégis ragyog
 a horizonton fészében felgyújtott paradicsommadár lángol
 gomolygó felhőfüstben
 láthatatlan tűz izzik
 oszladozó mérgező fehér ezüstben
 köröznek
 a boldogság madarai
 a mélykéktől a türkizig
 recseg ropog lobog a látóhatár
 ránk dől az égnek támasztott megannyi templomnyi fahasáb
 hamuba sült hulla elfeketült parazsán
 fészket raknak a boldogság madarai
 fényévnire a haláltól
 csak csillagüszkös éjszaka marad itt
 a paradicsommadárból –

a szívszorító semmiségek
dermedten állok megigéznek
minden egyes esőcseppben
táguló úrben én növekszem
esőcsepp hull rád s ha elkened
elmosódnak a fellegek
még egyszer ezt még egyszer ezt
itt *van* az éden dús fürtje szemezd
egyetlenegy magját se köpd ki
testvérem a fégekben *földi*
hogyan is tudnálak megölni
halálotat álmodom ébren
de addig az élet ódon éden
merülj el a sűrűjében
hideg merőkanál aranyló forró húslevesben
egyél zabálj mert téged esznek
a cérnamentéltnek vége egyszer
föl akarsz kelni és lefekszel
férges gyümölcsöt hullajt rád az éden
kelj fel a halottak nevében
követeld vissza az életet
mert élsz lélegzel létezel
kelj fel és járj uszodába
figyelj a csecsemőszuszogásra
lomb- fejsze- szárnyuhogásra
most most most most most most szólok
sarokban szikkadó felmosórongy
pulóvered keresed hol lehet
téli erdőn hófehér bojlerek
szívszorongva nézed mi van itt
a csikkeknek bele ontatik
ki vársz a bűn bocsánatára
kerülsz a sorban mindegyre hátra
ki lesed az örök élet titkát
lepecsételnek mint egy birkát
bizony mondom néked
ez van ez az élet
nyisd ki a szemed és lásd jó itt
ködben a hajnali vágóhíd
és a penge tükre által
még látod mikor levágnak
nem is olyan szörnyű
élni
csak juss el kihullt szőrű
fogkefédig –

Loschitz Ferenc

ŐSZI LEVÉL

A túlviseltes bőrzekék
 emléke is vállunkra tágul,
 mint a gyerekkor... „Jössz-e még?” –
 kérdi a szakadó kabátujj,
 kérdezi a gyűrt ing, tiéd
 volt, ma is még mintha viselnéd,
 cernája leng, bomolva szét,
 s szétfoslott ugyanaz az emlék
 ami itt fog, ami miatt
 mégis itt vagy, teljes alakban.
 Csak a szavak valódiak.
 Mít akarsz még? Veled maradtam!

Szűrd át az idő tenyerén
 magad! Vess a Hold kráterében
 cigánykereket! Már felém
 csupán így közelíts a fényben,
 csak így hiszem, így tudhatom:
 te állsz ott a könyvtárszobában
 Rilkét lapozva, nagy halom
 olvasmány közt, amíg kint nyár van,
 szép szárnyú pillangó piheg
 az üvegen, az eresz fémjén –
 csak így hiszem: ver a szíved.
 Csak úgy hinném el, ha elérném.

De kedvencünk, az őszt topog...
 Hol is? Figyeld a parki fákat!
 Fotografáld le! Kócsagok
 is vannak? Itt is, ott is. Láttad?
 Ősz. Ennyi. Mondd, akarsz-e még
 barangolni? Kabát? A ballon?
 A túlviseltes bőrzekét?
 Jó, ahogy a hangodat hallom.
 Mégis, a lét milyen nehéz!
 Mít akarsz még? Veled maradtam.
 Hol vagy? Lehámlasz, mint a mész.
 Tovább élsz a csupasz falakban.